

Гласник ДКВ

НАШЕ СУ
ЦРКВЕ
НЕУНИШТИВЕ

Иви Андрићу и Бранку Попићу

подлистак »ПОЉА«, год I, бр. 2.

ПРОТИВ КРАТКОГ ПАМЋЕЊА?

У сваком броју ГЛАСНИКА објавићемо понешто из архиве. Наравно, оно што нам се учини духовито, актуелно, провокативно. То ће понекад бити против кратког памћења, а понекад...

КЊИЖЕВНА ЗАЈЕДНИЦА ЗРЕЊАНИН

Драги наши другари,

Време је за биланс књижевничких ствари, угинуше пиваре и караван-сараји, и сад свако у тишини вари своју коленицу.

Имао је Караван својих чари:
зрењанински шарм,
новосадску драж,
сомборски гланц,
свепеснички штанц;

читавом свету: кинеско-јапанско-немачко-румунско-чешко-мађарском остаде само да парн очи и смркнуту душу жари над нашом обилном ватром.

Уствари,
било је лепо, најзад,
мало шта писцу може да поквари
задовољство, кад други плаћа.
Да, беше то отмен караван пужева голаћа.
Куд прође, још сјакте атари,
песничка реч не стари,
као ни прашина.

Но циљ овог писма није да ровари
против поезије, већ се, уствари,
захвали.
Елем, нека вам Муза подари
још многе књиге.

С печатом ДКВ на челу, поздрављају вас сви ваши секретари

(Писмо је упућено 28. X 1988)

Јудита Шалго

ПОВОДОМ изласка из штампе првог броја ГЛАСНИКА ДКВ пописали смо одређене примедбе, које доносимо без коментара.

- Не ваља хартија: као да је за паковање паке-та.
- Име Гласник је без везе, као Делегатски глас-ник.
- Прелом није добар, требало је да иде до по-ловине, па да може да се пресавије на поло-вину.
- Не можете Ви доносити имена љубавница, то није лепо, то је мешање у приватни жи-вот, не ваља се уплитати у политику.
- Горњи ред је нераван, иде криво.
- То ми личи на прогањање издавача.
- Ова полемика ми нешто сумњива.

МИРОСЛАВ ЕГЕРИЋ: ЗЛО УЗЕЛО ЗАЛЕТ

По мом уверењу имамо пред очима аго-нистичне трзаје једне државе коју су домаће олигархије тако сигурно и ефикасно поткопале да је сада тешко наћи и једну си-гурну тачку на којој би био темељ нове зграде. Као што видимо зло је узело толи-ки залет, да је тешко предвидети где ће се зауставити. Они који управљају — не управљају него су управљани вољом великих сила из даљине. Они који би требали да нас штите тј. Армија, траже заштиту. Они који су нас доведе довели, гарантују да ће нас одвести и даље. Они који су радили за рат у миру — обећавају нам мир у рату. Сви људи, разумни и часни, треба да дигну глас против те хипокризије која се на крају крајева видимо — завршава жртвама. Но, поред свог мог песимизма вреди покушати разговарати. Верујем у проницљивост која ће наћи пут и сада. Јер они који руше спо-менике данас, руше државе, руше догово-ре, нису прави пут. А они који их граде — јесу.

БОШКО ПЕТРОВИЋ: ИСТО КАО 1941.

По други пут присуствујем драматич-ним догађајима у свом животу. Први пут као војник, сада, ево, као цивил и стар човек. Аналогije између онога што се деша-вало 1941. — и сада — фрапантно су слич-не. Разлика је само у томе што сада, бар за сад, нема спољног непријатеља, него се са-да распадамо — сами од себе. Тешко је предвидети шта ће се догодити — догађа-ји се мењају из часа у час, али се поуздано може рећи да се ради о једном специфич-ном распадању.

ПОЉА ће редовно као свој подлистак објављивати Гласник ДКВ.

Тај подлистак ће имати у виду искључиво интересе чланова Друштва књи-жевника Војводине. Дакле, једно непре-тенциозно гласило замишљено као сер-вис за писце, као информатор, као при-лика да се стекне увид у то шта стварају чланови ДКВ, како живе, са којим про-блемима се сусрећу...

Какав Гласник очекује чланове ДКВ? Јавите се писмом, телефоном, телегра-мом на адресу: ДКВ, Лазе Телечког 3/1, Нови Сад, тел. 20-133

Наше цркве се налазе на свим крајевима све-та: по трговима, мостовима, на гробљима...

Наше су цркве толерантне, широке, у своје окриље примају све вернике. Не питају за наци-онална, верска, идеолошка или било каква опре-дељења, убеђења, рођења... Не питају да ли смо се другим црквама молили.

Наше цркве ником не сметају.

Споменници писцима су наше цркве.

То су једине цркве које се не могу срушити.

По нашим црквама увек се препознаје по-следње време: оно време кад се људски живот даје у бесцење. Када дође то последње време — почињу да руше наше цркве.

Али наше су цркве неуништиве. Може се сру-шити Андрићев споменик, може се стати каме-ну за врат — али из земље ће да шикне Андри-ћева мисао о људском злу, о томе да овај свет није створен за човека. Могу носити Попићеву бисту по својим ђубриштима, али ће их језовити смех Попићевих јунака будити ноћу.

НОВИ ЧЛАНОВИ ДКВ

ЗВЕЗДАНА БАБИЋ

Рођена 1962. године у Суботици. Живи у Но-вом Саду. Преводи са енглеског и на енглески, са руског и словеначког. Стручне и књижевне текстове објављивала у ревији »YU-21«, часо-пису »Цицонија«, »Малом Невену« и »Змајку«. Објавила књигу за децу »КАКО ТО? ЗАШТО ТО?« и две књиге научне фантастике, преведене с енглеског »Подизање звездане прашице«, Деј-вид Брин, »Просвета«, Београд, библиотека »Кентаур« 1988. и »Моћ очувања«, Стивен До-налдсон, »Поларис«, Београд.

МИОДРАГ ПЕТРОВИЋ

Рођен 1954. године у Лоњики код Светозаре-ва. Живи у Новом Саду. Пише поезију, прозу и радио-драме. Објављивао у »Пољима«, »Књи-жевној речи«, »Књижевним новинама«, итд. Из-ведене су му радио-драме: »Звоно«, »Како је То-дор скончао свој бивши рат«, »Страшило«, »Ја-је«, »Цврчак«, »Коњ који је имао зелено срце као дрво«, »Дивља лига«, »Сазвежђе свиње«. Објавио две књиге поезије: »Камен темељац«, Матица српска, Нови Сад 1981. и »Кућа на две воде«, Новопис, Нови Сад, 1990.

МАРТИН ПРЕБУЋИЛА

Рођен 1960. године у Обреновцу. Живи у Ста-рој Пазови. Пише поезију и преводи са словач-ког и на словачки. Објављивао у »Визлету«, »Хлас људу«, »Новом животу«, »Гласу омлади-не«, »То јест«, »Пољима«, »Књижевној речи«, »Песничким новинама«, »Дневнику«, итд. Обја-вио две књиге поезије: »Дажд' до тваре« (»Ки-ша у лице«), Обзор, Нови Сад, 1983. и »Живот на плејбек«, Обзор, Нови Сад, 1987.

ЖАРКО ДИМИЋ

Рођен 1961. године у Сремским Карловцима. Живи у Новом Саду. Пише поезију, прозу и књижевну критику. Објављивао у »Бранку«, »То јесту«, »Књижевној речи«, »Пољима«, »Крово-вима«, »Дневнику«, итд. Има две књиге поезије: »Свитац на жици«, Књижевна заједница Новог Сада, 1988. и »Свитац на столу«, Кровови, Сремски Карловци, 1989. и монографију »Срем-ски Карловци«.

Дебели образ словеначких књижевника

НЕ ПРИХВАТАМО ДА КРИВЦИ СУДЕ ЖРТВАМА

Ми, без обзира да ли ћемо живети даље заједно — а вероватно је да нећемо — верујемо у Словенију Валентина Водника, Франца Прешерна, Ивана Цанкара, Отона Жупанчича, Срећка Косовела, а не у ону Едварда Кардеља, Милана Кучана и Јанеза Јанше. Ваше је право да бирате ову другу, али није наша кривица

ГЕНЕРАЛ АДИЋ ЛАЖЕ

Домовина, какву нам нуди генерал, јесте домова генерала, каплара, јесте домова насиља, рушевина, невиних жртава, разорених огњишта, разривених друмова, уништеног живота. Јесте домова безобзирне демонстрације моћи оружја, за које смо и ми издвајали од својих вечито бедних зарада. Ко не верује, нека дође у Словенију, где генерал Адић јуначки убија цивилне жртве и уништава наше домове.

Генерал Адић је фашиста зато што је нихилиста. Његов нихилизам, који проистиче из пораженог комунизма, а нашао је уточиште у мрачним гробницама генералштаба ЈА, не познаје и не признаје никакве договоре, ни домаће ни међународне, не признаје истину. За остварење циљева, који нису ни наши ни ваши, генерал Адић јавно лије крокодилске сузе над жртвама својих поступака, док у руци — њу ТВ-камера није приказала — држи нож, намењен твоме и моме грлу, а у првом реду грлу осамнаестогодишње деце коју води на своје клинице, истовремено их претварајући у целате.

DRUŠTVO SLOVENSКИH PISATELJEV
Tomšičeva 12, 61001 Ljubljana, p. p. 516
Telefon (061) 214 144

GENERAL ADIĆ LAŽE

Domovina, ki nam jo ponuja general, je domovina generalov, kaplarjev, je domovina nasilja, ruševin, nedolžnih žrtev, porušениh domov, uničenih cest, uničenega življenja. Je domovina brezobzirnega razkazovanja moči orožja, za katerega smo sami prispevali denar ob svojih večno mizernih zaslužkih. Kdor ne ver-

ljubljana, 3. julij 1991

Dane Zajc, predsednik
Društva slovenskih pisateljev

И то усред света који се мења. Усред света, од кога хоће генерал Адић да нас одвоји тенковица. Е да бисмо слушали само генерале. Е да бисмо веровали њиховим капларским командама. Њиховим тужбалицама над погинулима који су пали за то да би у овој земљи сијале једино генералске звездице. Да би ловоров венац блистао једино на крагнама наших крвника, а не на главама песника. Буде ли реч генерала Адића надвикала речи песника и писаца, онда ће у овој земљи грократи још само војничке песме, и ова ће земља бити срамота за свет, за нас Словенце и за вас, са којима је братски загрљај постао загрљај смрти.

Према томе, занто ћутите, песници и писци? Власници слободне речи, заговорници људских права! Ваш мук је знак одобравања и солидарисања са тенком, у коме долази генерал да разори ваш дом и уништи ваш мир, ваше дело и ваш живот.

Љубљана, 3. јула 1991.

Дане Зајц, председник
Друштва књижевника Словеније

МИ НЕ ЋУТИМО

Нови Сад, 11. јул 1991.

Поштовани господине Зајц,

Послали сте нам једно писмо чији садржај и тон говоре само о афективном стању у којем је написано, али и не о истини која би ваљало да буде предмет разговора међу књижевницима. Ваше писмо зато и објављујемо у целости верујући у разум и правичност читалаца који ће га читати.

Ми допуштамо себи само слободу да Вас упитамо: са којим моралним правом Ви постављате питања о нашем ћутању кад знате да су од Јаншиних аутомата изгинула наша браћа у Словенији? Са којим моралним правом говорите о нашем солидарисању са »тенком и генералом« кад сте се преко грла солидарисали са онима који су у мртвачким сандуцима наше убијене деце видели своју домаћу и интернационалну победу? Са којим моралним правом Ви говорите о неопходним речима песника и писаца, а ћутали сте при узимању талаца, при ускраћивању ле-

карске помоћи рањеницима у Вашој тек проглашеној држави; ћутали сте при изразито нехуманим поступцима према невиним породицама официра, а и они су, као што знате, људи.

Ми не ћутимо: ми не прихватамо цинизам Вашег писма; не прихватамо његов пропагандни стил и тон; не прихватамо да кривицу суде жртвама и да их позивају на одговорност; не прихватамо да се у било коју поругу уплићу »тужбалице над погинулима«. Ако Ви мислите да је то књижевност »реч песника и писаца« — то је само Ваш проблем.

Ми, без обзира да ли ћемо даље живети заједно — а вероватно је да нећемо — верујемо у Словенију Валентина Водника, Франца Прешерна, Ивана Цанкара, Отона Жупанчича, Срећка Косовела, а не у ону Едварда Кардеља, Милана Кучана и Јанеза Јанше. Ваше је право да бирате ову другу, али није наша кривица.

Примите изразе нашег запрепашења.

Председник ДКВ
Мирослав Егерић
Секретар ДКВ
Миливоје Ненин

НАГРАДЕ ДКВ ЗА КЊИГУ ГОДИНЕ

На седници Жирија за доделу Награде Друштва књижевника Војводине за књигу године, одржаној 11. фебруара 1991. (чланови Жирија: Сава Дамјанов, председник, Славко Алмажан, Наталија Кањух, Мирослав Дудок, Владимир Миларић и Зоран Стојановић), већином гласова одлучено је да ова награда за 1990. годину, у области оригиналног стваралаштва, припадне Ивану Негришорцу за песничку књигу АБРАКАДАБРА (издавач »Матица српске«), а у области преводилаштва Живојину Живојиновићу за превод Токвилове студије о демократији у Америци (издавачи: »Издавачка књижарница Зорана Стојановића« и »ЦИИД« Титограда).

Књига Абракадабра Ивана Негришорца поетички суверено заокружује претходеће трокњижје овог песника, које свакако представља један од најнововантнијих и најуспелијих поетских пројеката српске књижевности осамдесетих. Речју, Абракадабра својим квалитетом, па и поетиком, није изненађење за познаваоце Негришорчевог песništва, али сваком правом читаоцу нуди низ низ пријатних изненађења у лавиринтима своје особене текстуре...

Када је реч о књизи Алексиса де Токвила »О демократији у Америци«, чији је преводилац Живојин Живојиновић лауреат награде ДКВ у области преводилаштва, фасцинира њена актуелност данас, више од петнаест деценија након првог објављивања (1835.). Већ сама та чињеница говори да се ради о капиталном делу, јер само таква дела могу толико дуго надживети своје време: у светлу ове чињенице, Живојиновићев преводилачки подухват такође би се могао означити капиталним: уосталом, овај преводилац је, преводећи, рецимо, Пруста, већ доказао да се успешно носи са крупним изазовима. ○ ○ ○

Сава Дамјанов

КАРОЉУ АЧУ НАГРАДА ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО

У ћудљивим временима савременицима је тешко да говоре о животном делу, јер канце времена се заривају у живот и изазивају тешке ране на њему. Излачење обично траје дуго. Ствараоцем свет који је кренуо јединственим и доследним путем на крају се претвара у копликован и личи на лавиринт. Карољ Ач био је мудрији од нашег доба, доследношћу монаха држао се чистоће мисли и уметничке форме. Када смо сви осећали да ћемо се удавити у Рубикону који хоће да пређемо, Карољ Ач је изградио висећи мост витких лукова над збрком времена што пркоси grubим ветровима и мразевима. Овај висећи мост класичних лукова симбол је песничтва Кароља Ача, његовог животног дела. Понекад се на њега спусте из висина тамни облаци што се ваљају и тада изгубимо песников лик. Али после се поново појави, док смо га ми збуњено тражили и са неверицом гледали сабласне облаке, он је непоколебљиво ишао својим путем: градио је свој мост.

Одакле предано брушени пехари од кристала на неоструженом столу у постом пределу? На ово ћемо можда онда добити одговор, ако ћемо са сличном приправношћу, пажњом и са духом спремни на чекање прочитамо животно дело Кароља Ача: упознаћемо тајну висећег моста и ухватити тишину на делу у којој скромно дела стваралачка рука. Када му предајемо признање колега писаца, награду за животно дело, онда са скромношћу сходно овој прилици признајемо ово наше настојање. ○ ○ ○

Ласло Вегел

Златна значка Културно-просветне заједнице културе Србије припала је песнику Симону Грабовцу за изузетна достигнућа у области културе.

○ ○ ○

Покрајински фонд културе доделио је награду књижевника Ђорђу Писаревиу за роман »Готска прича« који је објавила Матица српска прошле године.

○ ○ ○

СРБИЈА: ОД КОМУНИЗМА КА ДЕМОКРАТИЈИ

По једном чудном парадоксу, Србија и српски народ у читавом том току околности бивају — објекти незапамћених напада и неистина. Народу који је сразмерно броју становника дао у оба светска рата, у Првом и Другом светском рату, огромне жртве за живот у заједничкој држави Југославији, а после тих ратова остао економски неразвијен, политички подређен, замера се — хегемонизам! Народу који није чинио у току ратова геноцидне радње према другим народима, замера се — склоност репресији, дух брахијалности, атрофије етичког чула! Народу у чијој је химни — до уласка у заједничку државу — Југославију, у средишту био Бог правде (»Боже правде, Ти што спасе од пропасти до сад нас/Чуј и од сад наше гласе и од сад нам буди спас!«) том народу замера се одсуство правичности и мере! Сваком необавештеном или недовољно обавештеном новинару који прати југословенску драму најлакше је данас да се баци каменом на Србију и српски народ; све под изговором да је у Србији большевизам на власти и да је према том »большевизму« допуштено све; као и према народу који је »допустио« тај большевизам! Та власт стереотипна, рекло би се, заплуснула је данас штампу и, подјаривана концентрисаном пропагандом северозапада Југославије (Хрватске и Словеније, пре свега) прети да поплави онај лепо критички смисао за стварност који су најбољи људи наше земље увек учили на Западу и преносили у њу као нешто добро и плодно.

Мирослав Егерић

Објављено у листу Bund (Берн) — 28. V 1991.

ПРЕМИЈЕРА НОВОГ РУКОПИСА

Од овог броја Гласник ће објављивати премијере нових рукописа. Јавите се. Бржи смо од издавача.

ПЕТАР МИЛОСАВЉЕВИЋ: »ВИНАВЕРОВА ПУТОПИСНА ПРОЗА«

Из предговора књизи Станислава Винавера: »Европа у врењу«

Интересовање за Винавера песника, есејисту, критичара, сатиричара, преводиоца, бацило је у сенку један значајан вид његове активности: његову путописно-мемоарску прозу. У њу могу да се урсте три његове књиге: »Руске поворке« (1924), »Немачка у врењу« (1924), и »Година понижења и борбе — Живот у немачким офлазима« (1945), али и поједини текстови који су расути у другим његовим књигама, посебно онима које су биле објављене између два светска рата. То су књиге »Громобран свемира« (1921), »Гоч гори« (1927), »Чувари света« (1927), »Живи оквири« (1939). А има и путописа који нису ушли ни у једну књигу.

Пишући 1923. године текстове сакупљене у књизи »Немачка у врењу«, Винавер тамо није приметио Хитлера и рађање национал-социјализма. Примећвао је нешто друго, на изглед споредно: немачке кафане, музицирање у кафанама и пивницама, понашање људи, музеје, споменике. Али у том »споредном«, појавном, примећивао је и оно суштинско: духовно стање немачког друштва, немачке нације. Има у тој књизи, на пример, текст који се зове »Берлин у магли«. Дух немачког милитаризма види се у том тексту доста пластично и види се и тамо где би се најмање могло очекивати: у музејима уметности.

Два текста у књизи дотичу, да тако кажемо, југословенску проблематику. Један се зове »Југословенске теорије и руска стварност«. У њима се пародирају четири »теорије« Југословена, затечених у то доба у Русији, којима се настојало да се оно што се тамо збива, објасни. Те теорије Винавер представља под називима: војничка, дипломатска, избегличка, високо-југословенска и просто-југословенска. Други текст се зове »Мистични Лалас«: у њему се говори о Винаверовом сусрету са једним »правим правцатим Лалом«, бивши аустроугарским поручником који се разочарао у југословенски добровољачки корпус, па је постао »разочаран у Југославију коју је познавао само по корпусу«, »Зато је најбоље«, каже Лала, »да вежемо нашу судбину, са судбином руског пролетаријата, и да се претопимо у Русе, да се изгубимо у рускоме мору...«

У књизи се ни на једном месту не помиње Стаљин, али се, из описаних појева и стања, стаљинизам тамо већ јасно наслућује. У том погледу је посебно значајан текст који се, по Винаверу, назива »Валкирас«. У тексту разговарају Она и Он, Она између осталог каже: »Ви мислите да сам ја комунисткиња. Ја нисам комунистка. Ја правага Маркса никада нисам читала. Ја сам борбена природа. (. . .) Мој брат је код Деникина. Мој је отац код Колчака. Ја осећам да се треба борити, да треба нешто доживети. Ја не могу да останем проста буржовка. Да ја сам комунистички комесар«. И тако даље. Он на то каже: »Ја не могу да разумем вас све Марксисте без Маркса, али нисте без Алпа, пијанисте без клавира и астронома без звезде, — ви не знате шта вели Маркс, а радите у име Маркса (. . .) Читате бар Маркса«. »Она: Ми за то немамо времена. Ми верујемо на реч нашим вођама: да се велики преврат врши по свим правилима социјалне науке. Ми знамо да је неко још раније све оправдавао, све што ми чинимо. Ако нас није оправдао Маркс, оправдао нас је Енгелс. Ако није Енгелс, оправдаће какав други Немац или Француз...«

Винаверова књига се, обично, још не убраја у значајне књиге о октобарској револуцији. Њу ипак вреди поредити са чувеном књигом Цона Рида »Десет дана који су потресли свет.« Славни репортер је имао приступа тамо где Винавер није имао: на главним местима где се стварала историја. Винавер је сретао махом анонимне људе. Али он је, изгледа, са своје дистанце, као какав покретни микрофон шире захватао токове збивања. Из Ридове књиге зрачи пророчки оптимизам: после оружане револуције све ће бити боље него у свету који је револуција срушила. Винаверова књига оставља осећање упитности и зебње: ко зна шта ће све из овога проићи?! Ридова књига је само пет година раније објављена од Винаверове, а Винаверова је објављена у години Лењиново смрти. Каснији развој догађаја је, на жалост, потврдио Винаверове слутње.

SWF SÜDWESTFUNK Baden-Baden

DIE BESTENLISTE Mai 1991

ALEXSANDAR TISMA:
Der Gebrauch des Menschen 14

JEAN-PHILIPPE TOUSSAINT:
Der Photoapparat 14

О НАМА ИЗ СВЕТА

„Употреба човека“ — књига столећа

Тако је познати роман Александра Тисме пронашао Немачка телевизија. Са Барбаром Антковак, успешним преводиоцем југословенске литературе из Берлина, ретким нашим гостом ових трагичних дана који је стигао са dobrim вестима.

ИЗВЕШТАЈ СА СЕДНИЦЕ УПРАВНОГ ОДБОРА

Управни одбор је одржао седницу 26. јуна 1991. године, у 11 часова. Председавао је Мирослав Егерић, а присуствовали су: Миљивој Ненин, Зоран М. Мандић, Ласло Блашковић, Војслав Зорић и Селимир Радуловић. Одсутни су били: Јован К. Радуновић, Мирко Вуксановић, Петар Вуков и Зорослав Спесвак.

Управни одбор је, на предлог Комисије за пријем нових чланова, у чланство ДКВ примио: Миодрага Петровића, Жарка Димића, Звездану Бабић и Мартину Пребуђиљу.

Такође је прихваћен предлог Саве Дамјанова да се Стражиловски сусрети одрже од 26. до 28. септембра и листа писаца који ће бити позвани. Поред писаца из СФРЈ, позиви ће се упутити и Петру Вестерхазију, Сузани Гасе, Виктору Јерофејеву, Едуарду Лимонову и Штефану Моравику, којима ће бити организован и додатни програм.

Управни одбор је информисан о изласку гласника ДКВ.

На иницијативу Ласла Блашковића, разматрано је и гашење листа »Писац«, али је закључено да се не предузима ништа док не стигне званично обавештење о томе да је лист престао да

PODRUŽNICA KNJŽEVNIKA GRADA SARAJEVA
MEĐUNARODNA KNJŽEVNA MANIFESTACIJA
SARAJEVSKI DANI POEZIJE

KRAJNJA BROJEVA	POSREDOVANJE	PROJEKTOVANJE	IZDAVAČ	PREŠTAMOVANJE
55/91				

IZDAVAČ: SARAJEVSKA KNJŽEVNA ZAVOD

PROJEKTOVANJE: SARAJEVSKA KNJŽEVNA ZAVOD

IZDANA: 29. MAJ 1991.

POSREDOVANJE: SARAJEVSKA KNJŽEVNA ZAVOD

PREŠTAMOVANJE: SARAJEVSKA KNJŽEVNA ZAVOD

Ukupno izdatih: 1000 primaka

Arhivski broj: 152/91

Urednik: Mirko Vukčanec

излази.

О обновљеној Трибини ДКВ говорио је Мирослав Егерић. Утврђене су могуће теме за јесен, а договорено је да се неке трибине организују и у другим местима уз помоћ књижевних заједница.

Књижевна манифестација »Сарајевски дани поезије« послала је Друштву рачун за издавање књиге »Наша поезија у дијаспори« и за боравак Драшка Ређена на манифестацији. Пошто организатори нису претходно консултовали ДКВ ни о издавању књиге нити о учешћу представника, Управни одбор је донео одлуку да не исплати рачун. (Видети прилог.)

Договорено је да Комисија за награде и признања донесе предлоге за Октобарску награду Новог Сала.

Око сређивања формалности за уступање историја у Градској кући ради отварања клуба писаца, дошло је до застоја због штрајка просветних радника, око којег су сада ангажоване градске власти. Управни одбор је задужио Селимира Радуловића, Јована Зивлака и Мира Вуксановића да, када ДКВ добије те просторије, осмисле простор и реализују идеје. ●●●

СТРАЖИЛОВСКИ СУСРЕТИ 1991.

На својој последњој седници прошле године, Одбор Стражиловских сусрета предложио ме је за координатора ове манифестације у 1991. Уколико Управни одбор Друштва књижевника Војводине верификује тај предлог, овогодишње Стражиловске сусрете реализовао бих на следећи начин:

1. Пре свега, термин одржавања ове манифестације померио бих за јесен, тачније — за крај септембра или почетак октобра, како би било довољно времена за све неопходне припреме. Наиме, мислим да је целесходније појављивање учесника са написаним текстовима (који се на самим сусретима не морају читати, већ се могу — ради динамике — и усмено интерпретирати); тако би се омогућило евентуално раније упознавање учесника са садржином осталих саопштења, што је предуслов интересантније, живље, утемљеније дискусије, а истовремено би се након манифестације могао штампати и један зборник текстова. На тај начин добили бисмо један сасвим кон-

омогућиле шире, разноврсније и изванлокалне перспективе у третману појединих тема. Дакле, сматрам да би сусрети ове, а и свих наредних година, морали да добију тако схваћену међународну димензију, при чему би се свакако водило рачуна о реалним могућностима, али и о одговарајућем избору домаћих учесника...

3. Тематски посматрано, на сусретима су последњих година доминирале политика и идеологија (што је било мотивисано стварношћу која нас окружује), док је књижевност посматрана преваходно у њиховом окружју. Осечајући извесну засићеност таквим литерарним шифрама, као и претенциозном озбиљношћу, патетиком и високопарношћу, засићеност која је евидентна и код нас и у свету, сматрам да је наступило време за један винаверовски уметнички одговор идеологизованој стварности и њеној сестри, идеологизованој уметности. Тај одговор подразумева повратак машти и нестварном као креативном изворима, али и подсећање на забавну и лудистичку

Дојчиновић Предраг, Београд
Дудок Мирослав, Нови Сад
Ђерић Зоран, Нови Сад
Егерић Мирослав, Нови Сад
Естерхазс Петер, Мађарска
Гахсе Зузсана, Немачка
Грегорић Борис, Загреб
Грујичић Ненад, Нови Сад
Хорват Ото, Нови Сад
Јерофејев Виктор, СССР
Кајтез Миодраг, Нови Сад
Копицл Владимир, Нови Сад
Ковачевић Душан, Београд
Ладик Каталин, Нови Сад
Лимонов Едуард, Француска
Марковић Предраг, Београд
Матановић Јулијана, Осиек
Милош Дамир, Опатија
Милутиновић Зоран, Београд
Моравчик Штефан, Чешкословачка
Негришиорац Иван, Нови Сад
Ненин Миливој, Нови Сад
Никчевић Желидраг, Титоград
Орлић Милан, Панчево
Пајић Миленко, Луцани
Пантић Михајло, Београд
Павић Миодраг, Београд
Перишић Миодраг, Београд
Петриновић Фрања, Нови Сад
Писарев Ђорђе, Нови Сад
Поповић-Перишић Нада, Београд
Радојчић Саша, Сомбор
Радоњић Саша, Нови Сад
Радовановић Владан, Београд
Радуловић Селимир, Нови Сад
Раичевић Миодраг, Титоград
Решић Тудић Вујица, Нови Сад
Симоновић Дејан, Београд
Спевак Зорослав, Нови Сад
Суботички Зоран, Нови Сад
Шалго Јудита, Нови Сад
Шелева Елизабета, Скопље
Тешић Гојко, Београд
Тодоровић Мирољуб, Београд
Тохољ Мирослав, Сарајево
Угрешин Дубравка, Загреб
Вежел Ласло, Нови Сад
Вуковић Миодраг, Титоград

ВЕСТИ ● ВЕСТИ ● ВЕСТИ ● ВЕСТИ...

Трибина ДКВ «Институције и толеранција» одржана је 13. јуна у 19 часова у читалици Народне библиотеке. Уводну реч су имали др Светозар Стојановић, филозоф из Београда и др Тибор Варади.

Амерички песници Чарлс Бернстин и Пејмс Шери били су гости ДКВ 14. јуна. У 19 часова су, пред малобројном публиком, одржали књижевно вече. О њима су говорили Дубравка Ђурић, песник и преводилац из Београда и Владимир Копицл.

Издавачко предузеће Матице српске промовисало је нове песничке књиге Небојше Васовића (Гонг у житу), Бошка Ивкова (Пут у снег), Војислава Карановића (Жива решетка), Србе Митровића (Шума која лебди) и Милосава Тешића (Кључ од куће). Вече је одржано у Малој сали Матице српске 4. јула, а о књигама су говорили књижевни критичари Владимир Копицл и Миливој Ненин.

У малој сали Матице српске, у петак 28. јуна, промовисане су књиге Бошка Пет-

ровића «Усмена реч» и Милан Кашанин — Светислав Марић «Преписка двојице младих». Говорили су Славој Гордић, Љубосав Андрић, Божидар Ковачек и Предраг Вукадиновић. Издавач књига је Матица српска.

Меморијал Миколe М. Кочиша одржан је у уторак 9. јула на Новом гробљу у Новом Саду. Повећен је и откривен споменик песника, а говорили су Јулијан Тамаш и Јован Јерковић.

Почетком јуна порушена башта Бошка Ивкова. Бао, мирођијо!

Симпозијум о Токивиљу (поводом књиге «О демократији у Америци», коју је објавио Зоран Стојановић, а превео Живојин Живоновић) одржан је 20. и 21. јуна у Војвођанској академији наука и уметности, а између осталих учествовали су: Сретен Марић, Леон Коен, Аљоша Мишица, Иван Вејвода, Франсоа Фире, Роберт Л. Гро, Лих Ферн, Едуардо Нола, Сорин Антони, Евгенија Иванова, Иван Кристев, Еволин Пизије. О О О

кретан материјал траг сусрета — јер, литература живи преваходно у тексту, а не у усменој речи; верујем да би штампање таквих зборника требало да се реализује и убудуће, након свих Стражиловских сусрета...

2. До сада концептирани као југословенски, Стражиловски сусрети углавном су окупљали вредне интелектуалце са овог културног простора, но и поред тога, чини ми се да би проширивање тог простора, тј. његова европеизација била драгоцена. Истински духовни контекст у коме егзистира наша литература није југословенски већ европски; Војводина као геополитички, културни простор јесте део средњоевропске целине и ту чињеницу ваља респектовати; најзад, и сам Нови Сад, као важан културни и научни центар Србије, Југославије и југоисточне Европе заслужује једну значајну литерарну манифестацију интернационалног типа, у какву би Стражиловски сусрети — уз мало добре воље и уз мудрију културно — политичку стратегију — могли да прерасту. Уместо што се сваке године на Каравану Друштва књижевника Војводине појави неколико писаца из иностранства, који ту заправо само статирају, било би паметније ову енергију и средства усмерити на довођење неколико средњоевропских гостију као учесника тематски концептираних и осмишљених Стражиловских сусрета, чиме би се не само подигао ниво манифестације него би се

компоненту књижевности: утилитарност прети да прогута нашу литературу, као што нам је прогутала многе друге области живота! Зато би тема овогодишњих Сусрета била: **КАКО РАЗВЕСЕЛИТИ КЊИЖЕВНОСТ** (наравно, уз могуће десничке модификације), а у средишту пажње нашли би се књижевност и игра, књижевност и смех, књижевност и модерна медија, пародија, пастиш, еротика и т.сл.

Сава Дамјанов

Стражиловски сусрети са понуђеном темом «КАКО РАЗВЕСЕЛИТИ КЊИЖЕВНОСТ» одржаће се у Новом Саду од 26—28 септембра, а позвани су:

Албахари Давид, Београд
Аћин Јовица, Београд
Балаж Атила, Нови Сад
Баљак Александар, Београд
Басара Светислав, Ужице
Блашковић Ласло, Нови Сад
Богатај Матеј, Љубљана
Ђосић Бора, Београд
Ђургус-Казимир Велимир, Београд
Дамјанов Сава, Нови Сад
Дебељак Алеш, Љубљана
Деспотов Војислав, Нови Сад

NOVE KNJIGE ČLANOVA DKV

1. Флорика Штефан: «Напуштена апотека», Нови Сад
2. Симон Грабовац: «Посипање пепелом», Нови Сад
3. Војислав Карановић: «Жива решетка», Нови Сад
4. Бошко Ивков: «Пун у снег», Нови Сад
5. Петар Милосављевић: «Драме», Нови Сад и «Триптих о Лази Костићу», Сомбор
6. Милутин Ж. Павлов: «Шармер мале вароши», «Бела јесен у новембру», Нови Сад
7. Ђорђе Сударски Ред: «Бициклето град јебао», Нови Сад
8. Петко Војинић Пурчар: «Краћење живота», Суботица
9. Давид Кељман Дако: «Зидари светилишта», Нови Сад
10. Зоран М. Мандић: «Крај сезоне», Сомбор

П.С. Надамо се да ћемо у сваком броју моћи да понудимо десетак нових наслова из прошле или ове године... Уколико смо баш Вашу књигу пропустили да забележимо, подсетите нас... У заједничком интересу је да све књиге буду забележене...

Гласник ДКВ, подлистак «Поља», година 1, број 1; Издавач Друштво књижевника Војводине, Лазе Телечког 3/1, телефон 20-133.